

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 1844

гр. София, 15.01.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав, в закрито заседание на 15.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

като разгледа дело номер **12126** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 във вр. с ал. 2 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от Д. Л. Т., с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], общ. Столична, [улица], №3, съдебен адрес [населено място], ул.“131“ №2А, вх.А, ет.1, ап.3, чрез адв. К. П. срещу Заповед за прилагане на ПАМ № ГРАМ-405971/30.10.2025 година по чл.171, т.1, б.“Б“ от ЗДвП на командир на отделение 02 РУ при СДРВ, с която е наложена ПАМ- временно отнемане на СУМПС до решаване въпроса за отговорността, но не за повече от 18 месеца.

С допълнителна жалбата от 15.01.2026г. е направено искане за спиране изпълнението на заповедта. Излага твърдения, че предварителното изпълнение на оспорената ПАМ води до засягане на правата и законите интереси на жалбоподателя, тъй като същият не може да обслужва своите и на семейството си нужди, тъй като е лишен от възможност да управлява МПС.

Искането за спиране е направено от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, поради което е процесуално допустимо.

Разгледано по същество, същото е неоснователно по следните съображения:

По силата на чл. 171, ал.1 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: като в т.1, б.“Б“ от същия закон е визирана хипотезата на временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство– до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

По принцип оспорването спира изпълнението на административния акт. Изрично в чл. 172, ал. 6 от ЗДвП е предвидено, че подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка. Горното налага извода, че законодателят е предвидил предварително изпълнение на административен акт по силата на закона. Предпоставките за спиране са визирани в чл. 166 АПК и касаят няколко хипотези. По изключение, при всяко положение на делото до влизането в сила на решението по искане на оспорващия съдът може да спре предварителното

изпълнение, допуснато с влязло в сила разпореждане на органа, издал акта по чл. 60, ал. 1, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. Изпълнението може да се спре само въз основа на нови обстоятелства. Спирането предполага наличие на друг противопоставим правен интерес, който по степен на важност е съпоставим или надделяващ над тези, защитени от това по силата на закона предварително изпълнение. В съответствие с това, заповедите по чл. 171 ЗДвП по силата на изрична законова разпоредба - чл. 172, ал. 6 от същия закон са незабавно изпълняеми на нормативно основание с оглед осигуряване изпълнението на ПАМ. При допуснато предварително изпълнение на заповедта по силата на закона за административният орган няма задължение да доказва предпоставките по чл. 60, ал. 1 АПК - съществуването на особено важен обществен интерес, подлежащ на защита. В конкретния случай предварително изпълнение на заповедта е допуснатото по силата на закона и то с изрична правна норма. В този смисъл, за административния орган не съществува задължение да мотивира защо допуска предварителното изпълнение на заповедта и да излага конкретни съображения в тази насока за да обоснове и мотивира допуснатото предварително изпълнение.

Законовата презумпция за високата обществена значимост на защитените обществени отношения, а именно безопасността на движението по пътищата и преустановяването на административни нарушения, които застрашават живота и здравето на хората, е основанието за допускане на предварително изпълнение на този вид принудителни мерки по силата на закона. С оглед на това, предпоставка за постановяване на неговото спиране е наличието на друг противопоставим интерес, който по степен на важност е от категорията на изброените в чл. 60, ал. 1 от АПК. В тежест на жалбоподателя в административния процес е да установи наличието на обстоятелства, при които спирането на изпълнението на оспорената заповед е основателно. Изложените в жалбата твърдения, че лишаването от възможност да управлява МПС, нанасят значителни вреди на Д. Л. Т., изразяващи се в това, че същият не може да обслужва своите и на семейството си нужди, аргументират наличието на вреди от предварителното изпълнение на ПАМ. В същото време, съдът приема, че така обоснованите вреди за жалбоподателя не са противопоставими на обществения интерес, а именно безопасност на движението за всички участници в него. Още повече, че същите нито са конкретизирани, нито са представени каквито и да е доказателства за настъпването на конкретни такива, а са налични единствено наведени общи и банкетни твърдения в жалбата.

Съдът не намира основания за спирането на заповедта поради причинените временни неудобства за собственика на МПС. Ето защо в случая превес следва да се даде на обществения интерес, пред частния.

Така мотивиран и на основание чл. 166, ал. 4 АПК във вр. с чл. 172, ал. 6 ЗДвП, Административен съд-София град, Трето отделение, 79 състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на Д. Л. Т., с ЕГН [ЕГН] за спиране на предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на ПАМ № GRAM-405971/30.10.2025 година по чл.171, т.1, б.“Б“ от ЗДвП на командир на отделение 02 РУ при СДРВ, с която е наложена ПАМ- временно отнемане на СУМПС до решаване въпроса за отговорността, но не за повече от 18 месеца.

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.